

ného v řízení nesporném podle druhého odstavce § 142 obč. zák. V projednávaném případě bylo však mimořádně stanoveno výživné, které stěžovatel své nezletilé manželské dceři má platiti, pravoplatně rozsudkem okresního soudu ze dne 21. dubna 1923, pokud se týče rozsudkem krajského soudu ze dne 16. června 1923 potvrzeným rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 12. února 1924. Stěžovatel se domáhá v řízení nesporném, by byl zproštěn placení výživného uvedenými rozsudky nezletilé dceři přiznaného, pokud se týče aby výživné to bylo sníženo. Došlo-li však pravoplatně k úpravě výživného rozsudkem, nelze vzhledem na jeho procesní a materiální pravomoc zvrátiti rozsudek takový v řízení mimosporném, nýbrž může se tak státi jen ve sporu novým rozsudkem. Jest tedy ponechati stěžovateli, aby svůj nárok na zproštění vyživovací povinnosti, pokud se týče snížení výživného uplatnil sporem, řízení nesporné jest vyloučeno, a bylo proto obě usnesení nižších soudů i s předchozím řízením zrušiti jako zmatečná podle §§ 46 (2), 41 (4) a 41 (2) d) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Čís. 12729.

Návrh říšskoněmeckého státního příslušníka proti říšskoněmecké státní příslušnici o povolení prozatímního opatření podle ustanovení exekučního řádu k zajištění jeho nároku na péči o osobu nezletilého dítěte, jest posuzovati podle tuzemského exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 27. června 1933, R I 542/33.)

Navrhovatel Hanuš D., říšskoněmecký státní příslušník, domáhal se proti své bývalé (rozloučené) manželce Karolině D-ové, rovněž říšskoněmecké příslušnici, prozatímního opatření podle ustanovení exekučního řádu k zajištění svého nároku na péči o osobu svého nezletilého syna Arnošta, jenž mu podle jeho tvrzení náleží podle říšskoněmeckých zákonných ustanovení, a který hodlá uplatňovati sporem. **S o u d p r v ě s t o l i c e** návrhu vyhověl, **r e k u r s n í s o u d** návrh zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Návrh, o nějž tu jde, jest posuzovati podle tuzemského exekučního řádu, neboť předpisy zákonů procesuálních jako předpisy práva donucovacího mají v tuzemsku výlučnou platnost bez rozdílu, zda jde o zdejší či o cizí státní příslušníky. Ustanovení §§ 34 až 37 obč. zák. platí jen pro právo hmotné, nikoli pro právo procesní (č. 3714 sb. n. s.), a přicházely by v úvahu teprve při rozhodování o nároku, k jehož zajištění navrhované prozatímní opatření má sloužiti. Nižší soudy mylně přihlížely při rozhodování k ustanovením říšskoněmeckého civilního řádu soudního, neboť jest jen zkoumati, zdali jsou tu podmínky pro požadované prozatímní opatření podle ustanovení §§ 378 až 402 ex. ř. Podle ustanovení § 381 ex. ř. lze povolit prozatímní opatření jen, je-li se obá-

vati, že by jinak soudní vymáhání neb uskutečnění nároku, zejména změnou dosavadního stavu, bylo zmařeno nebo značně stíženo nebo rozsudek musil býti vykonán v cizině nebo je-li prozatímního opatření třeba, by bylo zabráněno hrozícímu násilí neb aby byla odvrácena hrozící nenahraditelná škoda. Podle § 384 ex. ř. má navrhovatel tyto okolnosti osvědčiti. V souzeném případě navrhovatel mínil, že matka bývalé jeho manželky hodlá s jejím souhlasem vzíti nezletilého syna při návratu z Evropy do Buenos Aires, kde má stálé bydliště. To osvědčiti, t. j. učiniti věrohodným (§ 274 c. ř. s.) se navrhovateli nepodařilo. K tomu cíli dovolával se dopisu matky své bývalé manželky ze dne 17. ledna 1933, v němž navrhovateli psala, že její dcera ve všem, co učinila a co činí, bude míti její souhlas a pomoc. Toto znění dopisu jest příliš všeobecné, než aby se podle něho jevila věrohodnou obava navrhovatelova. Jiné okolnosti soudu v první stolici uvedené jí nenасvědčují, ani z okolnosti, že syn žalobcův s jeho souhlasem byl již jednou návštěvou u své báby v Buenos Aires, nebylo by souditi na úmysl, hocha tam odvézti. Matka i bába hochovy úmysl popřely a matka výslovně uvedla, že chce syna trvale u sebe podržeti a že proto E-ovou vyzvala, aby s hochem k ní přijela, což jest pravděpodobnější, než že by ho chtěla dáti odvézti svou matkou do Buenos Aires, tohoto mínění jest i Jana E-ová. V pobytu hochově u matky v T. však nelze shledávati žádný z případů § 381 ex. ř.

Čís. 12730.

Přípustnost pořadu práva pro nárok československého státu (železniční správy) proti majiteli autodopravy o splnění úmluvy, jíž se žalovaný zavázal železniční správě platiti peníz na úhradu ztrát na příjmech způsobených železniční správě jeho autobusovou dopravou.

(Rozh. ze dne 27. června 1933, R I 574/33.)

Smlouvou ze dne 28. května 1931 s ministerstvem železnic zavázal se žalovaný majitel autodopravy platiti železniční správě na úhradu ztrát na příjmech způsobených železniční správě jeho autobusovou dopravou ročně 25.000 Kč, splatných ve čtvrtletních předem splatných částkách. Ježto žalovaný nezapravil splátky dospělé dne 1. října 1931, 2. ledna 1932 a 1. dubna 1932, domáhal se jich zaplacení československý stát (železniční správa) žalobou, o níž tu jde. K námitce nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice žalobu odmítl. Důvody: Železniční správa jest jako orgán státu (železničního eráru) úřadem, který jest povolán ke správě železničních věcí v mezích zákonitých předpisů. Jako úřadu nedostává se mu soukromoprávní osobnosti (subjektivity). Železniční správa jest soukromoprávním subjektem jen potud, pokud jest jí zvláštními zákony povaha soukromoprávního podmětu udělena, když tudíž zákon výslovně připouští činnost železniční správy ve smyslu práva soukromého. To platí i o státu (o železničním eráru). Ale není zákona, jímž by byla správa železniční zmocněna, by od koncesionářů